

Arrest

nr. 170 371 van 22 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.A.H.K.A.R. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn, afkomstig uit de Saydia-wijk in Bagdad, de hoofdstad van Irak. Tevens verklaart u dat u atheïst bent. U bent in 2012 officieel gehuwd met (A.N.F.A.A.) (O.V.X) en samen hebben jullie één dochtertje. Uw echtgenote verklaart de soennitische islam te belijden.

U werkte in uw herkomstland als ingenieur/projectleider bij bouwwerken. In juli 2014 veranderde u van werk en in 2015 begon u voor een tweeledig project voor het installeren van waterpompen in Kut, provincie Wassit, te werken.

U verklaart dat het in Irak min of meer gebruikelijk is dat omwonenden van een bouwproject bij het betreffende project betrokken worden, dan wel een deel van de inkomsten claimen. Geleidelijk aan

ervoer u meer druk van omwonenden om een deel van de inkomsten voor uw bedrijf af te staan, hoewel dit niet uitmondde in concrete of ernstige bedreigingen. Niettemin besloot u toch om uw vrouw en dochtertje in mei 2015 naar Turkije over te vliegen, waar uw echtgenote herenigd werd met haar ouders. Na zowat een week keerde u, eveneens per vliegtuig, terug naar Bagdad; u zou op uw werk de gemoederen trachten te bedaren. U kwam niet tot een vergelijk met de buurtbewoners van het project, maar dit leidde niet meteen tot een verdere escalatie van dreigementen of druk.

Begin juli – 7 of 8 – 2015 raakte u echter verwickeld in een discussie met een paar collega's op uw werk. Er ontstond een hevige discussie over extremistische islamitische strekkingen, zowel aan soennitische als aan sjiiitische zijde. Tot absolute verbazing van uw collega's uitte u zich als atheïst. U verklaart in dit verband dat u in 2013 definitief van uw sjiiitische geloof bent afgefallen. Uw collega's konden uw enthousiasme over het atheïsme maar matig appreciëren, meer nog; ze waren niet te spreken over uw outing. U kreeg te horen dat u enkele dagen de tijd had om tot inkeer te komen én u zich enkele dagen na de verhitte discussie in een moskee in Kut moest melden, om aldus aan te tonen dat u zich opnieuw tot de islam had bekeerd. In welke moskee, bij welke collega precies en op welk exact tijdstip u dit moest doen, werd u echter niet verteld. In elk geval, u nam het zekere voor het onzekere en verkoos om snel uw definitieve uitreis uit Irak te organiseren. Op 12 juli 2015 verliet u, per vliegtuig, het land. U vloog naar Turkije, waar u zich opnieuw bij uw gezinsleden aansloot. U verbleef in Turkije een tweetal weken bij uw schoonouders. Daarna reisde u per boot naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u over land en in een vrachtwagen naar België. Na uw vertrek kwamen er nog 2 keer onbekenden bij uw moeder naar u informeren. Nadien werd uw woonst beklad. Uw moeder en zus verlieten de woning, waaruit u met uw gezin vertrokken was, en gingen in het huis van uw grootvader wonen.

Op 14 augustus 2015 kwam u in België aan. Dezelfde dag diende u bij de bevoegde instanties een asielaanvraag in en dit gelijktijdig met uw echtgenote. Uw echtgenote beroept zich integraal op de door u naar voor gebrachte asielmotieven.

Ter staving van onderhavige aanvraag leggen uw echtgenote en uzelf de volgende documenten over: de identiteitskaarten van uw echtgenote en uzelf (origineel), uw bewonerskaart (origineel), de nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en uzelf (origineel), de verkiezingskaarten van uw echtgenote en uzelf (origineel), 2 werkbades van uzelf (origineel) en 1 werkbadge, op naam van uw echtgenote.

B. Motivering

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op 2 asielmotieven: uw atheïstische overtuiging en afpersing door omwonenden op een project waar u manager was. Welnu, er moet geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk wist te maken, zodat in uw hoofde geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Wat betreft problemen in de vorm van een dreigement omdat u zich tegenover collega's outte als atheïst.

Blijkens uw verklaringen was de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland een discussie met collega's over religie, waarbij u zich uitte als atheïst. Dit gebeurde 3 à 4 dagen voor uw vlucht uit Irak (CGVS 1, p.11, 13). In een hoog oplopende discussie over religie en ISIS, kreeg u het aan de stok met enkele collega's, die u uiteindelijk bedreigden; u zou zich, enkele dagen na de woordenwisseling, in een moskee in de regio van uw werk moeten tonen aan de collega's om aldus vervolging te vermijden. Welnu, het is weinig logisch en geloofwaardig dat u enerzijds door mogelijke belagers voor een ultimatum werd gesteld, waarbij u zich in een moskee zou moeten vertonen, maar dat uw belagers daarbij anderzijds niét hebben gezegd in welke moskee u zich dan wel moest melden (CGVS 1, p.14). U voegt hieraan toe dat u niet werd gezegd in welke moskee u zich zou moeten aanbieden, want er waren veel moskeeën in de buurt (CGVS 1, p.14). Dergelijke verklaringen zijn onlogisch; indien u werkelijk concreet door collega's werd bedreigd en u enkel aan mogelijke vervolging kon ontkomen door u op een bepaalde dag in een bepaalde moskee te vertonen, dan kon verwacht worden dat uw belagers u minstens zouden informeren over wélke moskee, temeer aangezien er klaarblijkelijk meerdere moskeeën in de buurt waren. De vaststelling dat u geen informatie kunt geven over de moskee waarin u zich op de dag van een belangrijke deadline moest melden, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar het incident met uw collega's, en de daarop door hen geuite bedreiging, de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland was. Uw verklaringen op dit cruciale punt van uw asielrelaas zijn ongeloofwaardig te noemen, zodat uw algehele geloofwaardigheid reeds in ernstige mate wordt aangetast.

Er moet verder worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal weliswaar niet betwist dat u atheïstische sympathieën hebt, maar uit zowel uw verklaringen als deze van uw echtgenote kan worden

afgeleid dat uw overtuiging niet dermate diepgeworteld is opdat in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw opvattingen over religie.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.11) dat u in 2013 (het jaar waarin u van uw geloof zou zijn afgevallen) uw nieuwe inzichten over religie niet publiek maakte tegenover familie, vrienden of kennissen. Sommige vrienden wisten het wel, want met hen praatte u erover (CGVS 1, p.11). Tegen uw moeder kwam u niet voor uw nieuwe overtuiging uit (CGVS 1, p.11). Uw schoonfamilie is evenmin op de hoogte van uw atheïstische sympathieën, alleen de broer van uw echtgenote weet het (CGVS 1, p.11), maar meteen daarop verduidelijkt u dat u het evenmin expliciet aan uw schoonbroer liet weten (CGVS 1, p.11); u liet het hem “enigszins” blijken uit uw houding. Uw schoonbroer reageerde nogal lauw (CGVS 1, p.11). Op de vraag of u tegen sommige mensen expliciet zei dat u atheïst bent, antwoordt u (CGVS 1, p.11) dat sommige van uw vrienden het wisten en sommige zijn zelf atheïst (CGVS 1, p.11). Op de hieropvolgende vraag hoe u problemen kreeg door uw atheïstische overtuiging, verklaart u (CGVS 1, p.11) dat dit pas gebeurde toen u begin juli 2015 met mensen in discussie ging. Uit het geheel van uw verklaringen kan afgeleid worden dat u hiermee verwijst naar de laatste woordenwisseling met collega’s, die zou geleid hebben tot het door hen gestelde ultimatum, dat voor u de directe aanleiding zou geweest zijn om uw herkomstland te ontvluchten (zie supra). U erkent dat u niet eerder problemen had op uw werk door uw overtuiging (CGVS 1, p.12). Op de vraag of u berichten of artikels op Facebook deelde, waarmee u zich kritisch uitte tegenover de islam, verklaart u (CGVS 1, p.12) dat u zelf niks schreef, maar soms wel items likete. Sinds wanneer u dat deed, kunt u zich niet herinneren (CGVS 1, p.12). Als voorbeelden haalt u enkele Facebook-groepen of -pages aan (CGVS 1, p.12). Uw kritische posts of het delen van links was voor iedereen zichtbaar, “behalve voor mensen die u geblokkeerd had”, zoals uw schoonvader (CGVS 1, p.12). Deze laatste hield u liever afzijdig, want hij stond dicht bij u (CGVS 1, p.12). In verband met de discussie op uw werk, die escaleerde en om eerder uiteengezette redenen ongeloofwaardig werd bevonden, verklaarde u (CGVS 1, p.13) dat u niet eens expliciet tegen uw collega’s zei dat u atheïst was, maar zij hadden dit (mogelijk) kunnen afleiden uit uw mening over de Koran. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 2, p.2) dat u weliswaar op Facebook nog bevriend bent met collega’s, maar het zijn geen collega’s met wie u problemen kreeg. U was bevriend met welgeteld één bewoner van (Al)Kut, de stad waar uw laatste project liep: Abu (A.) (CGVS 2, p.2). U zegt in deze context dat hij mogelijk informatie over u doorgaf aan andere bewoners van de stad (CGVS 2, p.2). Later, tijdens hetzelfde gehoor (CGVS 2, p.4), zei u dan weer dat hij mogelijk van iemand uit uw vriendenkring informatie over u – en dus: uw overtuiging – kreeg, maar u vult deze bewering niet concreter in. Op de expliciete vraag of uit uw Facebook-account blijkt dat u atheïst bent, antwoordt u er niet zeker van te zijn; u publiceerde (postte) vooral wetenschappelijk onderzoek of teksten (CGVS 2, p.4). Voorts is het hoogst opmerkelijk dat u, die aangaf ongeveer in 2013 atheïst te zijn geworden, verklaarde überhaupt niet met uw vrouw te hebben gediscussieerd over de al dan niet religieuze opvoeding van uw kind dat eind 2013 ter wereld kwam (CGVS, p. 9 en 11). Dit getuigt evenmin van een weloverwogen en doordachte religieuze of filosofische overtuiging. Ook uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat uw beweerd atheïstische visie niet diepgeworteld is (was); ze erkent dat haar vader niet weet dat u atheïst werd (CGVS, gehoorverslag echtgenote, dd.15.01.2016, p.2); ze wil niet dat haar ouders zich met jullie leven bemoeien en daarom werd uw (nieuwe) overtuiging geheim gehouden (CGVS, echtgenote, 15.01.2016, p.3). Verder verklaarde uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag 15.01.2016, p.4) dat u niet meedeed aan de ramadan. In de praktijk betekende dit dat u thuis at tijdens de ramadan en buitenshuis rookte. Als jullie samen naar buiten gingen, dan at u niet in het openbaar (CGVS, echtgenote, 15.01.2016, p.4). Welnu, uit de hiervoor aangehaalde verklaringen van uw echtgenote en uzelf, mag geconcludeerd worden dat uw atheïstische overtuiging kennelijk niet dermate diepgeworteld is, dat deze aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Wat betreft de problematiek in verband met (afpersing door) omwonenden van een project in de stad Kut, waarvoor u verantwoordelijk was, moet het volgende opgemerkt worden.

Uit uw verklaringen kan in dit verband geen persoonsgerichte intentionele vervolging worden afgeleid. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.14) dat u een bepaald bedrag moest afstaan aan de bewoners van Kut, waar u een project leidde, maar u geeft aan dat er geen persoonlijke bedreiging was (CGVS 1, p.14). Dit probleem begon in januari 2015 (CGVS 1, p.14). Tijdens uw tweede asielgehoor (CGVS 2, p.2) verklaarde u zich echt niet te kunnen herinneren wanneer voormeld probleem begon. Er werd u een eerste keer gevraagd om het begin van het probleem concreter chronologisch te duiden, waarop u antwoordt (CGVS 2, p.3) niet meer te weten wanneer aan u geld werd gevraagd (CGVS 2, p.3). Bij een herhaalde vraag om precisering, lijkt u te gissen: “ongeveer eind april, begin mei...?” (CGVS 2, p.3).

Op de vraag of u ooit concreet werd bedreigd door inwoners van Kut, antwoordt u korte tijd later dat u onder druk werd gezet, maar bij de vraag naar verduidelijking, erkent u dat er geen concrete

dreigementen aan uw adres werden geuit (CGVS 2, p.3). Uit uw verklaringen blijkt dat u in mei 2015 naar Turkije vloog om er uw gezin (vrouw en zoon) onder te brengen. Op de vraag of u in deze periode problemen kende omwille van uw ideologische overtuiging, geeft u aan dat het toen enkel om het probleem met de bewoners ging (afpersing) (CGVS 2, p.4). Vervolgens werd u gevraagd naar een concrete gebeurtenis die de aanleiding was om uw vrouw naar Turkije te brengen. Hierop verklaart u dat u "een beetje onder druk" van bewoners stond (CGVS 2, p.5). Gevraagd naar hoe deze druk tot uiting kwam, verklaart u (CGVS 2, p.5) dat de bezoeken (van bewoners) "steeds storender" werden. Na uw terugkeer uit Turkije werd u echter niet meer door bewoners van Kut bedreigd (CGVS 2, p.5). Welnu, aan de hand van dergelijke verklaringen kan in uw hoofde geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Immers, u haalt geen overtuigende of voldoende concrete elementen aan die wijzen op mogelijke daden van vervolging. Na uw vertrek, omwille van uw outing als atheïst [die hiervoor ongeloofwaardig werd bevonden] ofwel omwille van uw problemen met stammen als gevolg van uw werk, zou u wel nog bedreigd zijn en dit onder de vorm van het bekladden van uw woonst en bezoeken aan uw moeder, maar terzake blijft u onaannemelijk vaag. U weet niet wanneer er een bedreigend opschrift op uw huisgevel werd aangebracht (CGVS 2, p.6). Evenmin weet u hoe lang uw moeder nog in de woning bleef wonen na uw vlucht (CGVS 2, p.6). Uw moeder zou tot 2 keer toe bezoek hebben gekregen, maar of het daarbij om dezelfde personen ging, weet u evenmin (CGVS 2, p.6) en u weet ook niet of er bedreigingen waren aan het adres van uw moeder (CGVS 2, p.6). Ten slotte mag het opmerkelijk genoemd worden dat u niets weet over uw woonst die door uw moeder werd verlaten; u weet niet wat er met het huis zelf gebeurd is en evenmin hebt u informatie over de inboedel (CGVS 2, p.7), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact heeft (gehad) met uw moeder. Uw kennis over de eventuele en schaarse indicaties over het bekladden van uw woonst en de bezoeken aan uw moeder is dermate ontoereikend dat uw geloofwaardigheid hierdoor verder wordt aangetast.

Er moet ten slotte worden opgemerkt dat u geen geldig internationaal paspoort overlegde en uw verklaringen hieromtrent zijn weinig overtuigend.

U verklaarde (CGVS 1, p.4) dat u in mei 2015 naar Turkije vloog en uit uw verklaringen blijkt dat u dit deed om alvast uw echtgenote en dochter in veiligheid te brengen. Verder verklaart u (CGVS 1, p.4) dat u hierbij een geldig paspoort gebruikte. U beweert voorts (CGVS 1, p.5) dat u het document sinds 2012 in uw bezit had. Nadat u uw echtgenote naar Turkije had overgebracht, keerde u naar Bagdad terug, ook nu met gebruik van uw paspoort (CGVS 1, p.5). Toen u later definitief uw herkomstland verliet om zich bij uw gezinsleden te voegen, maakte u opnieuw gebruik van uw paspoort (CGVS 1, p.5). De rest van uw traject, naar België, legde u per boot en over land af (CGVS 1, p.5 en 6). U beweert niet meer in het bezit van uw paspoort te zijn; u zou het tijdens de boottocht van Turkije naar Griekenland verloren hebben (CGVS 1, p.6). Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (zie CGVS 1, p.5) toonde u op uw smartphone een foto van uw paspoort, maar er werd vastgesteld dat u enkel een foto toonde van de eerste pagina van uw paspoort. U verklaart in dat verband (CGVS 1, p.5) dat u geen foto van de andere pagina's nodig hebt, want daarin staan alleen maar stempels van de landen waar u geweest bent. Nog in dezelfde context, verklaarde u (CGVS 1, p.5) dat de foto van de eerste pagina van uw paspoort volstond en dat u deze gebruikte om reizen te boeken bij een vriend. Welnu, in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw paspoort, het identiteits- en reisdocument bij uitstek, achterhoudt om aldus erin vervatte informatie over het bezit van een geldig visum, het moment van uw definitieve vertrek uit uw herkomstland en de werkelijk door u beschreven reisweg te verheimelijken voor de asielinstanties. In dit verband moet trouwens opgemerkt worden dat u van andere documenten, die uw identiteit of die van uw echtgenote bewijzen, wél de originelen overlegde. Op basis van deze vaststelling wordt uw algehele geloofwaardigheid nog verder ondermijnd.

Op basis van al het voorgaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen.

Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie

in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op

uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u overlegde documenten werpen geen ander licht op deze beoordeling. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw bewonerskaart, uw nationaliteitsbewijs en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote bevatten gegevens over jullie nationaliteit en jullie herkomst, maar deze elementen worden door het Commissariaat-generaal niet betwist. Jullie verkiezingskaarten bewijzen enkel dat jullie stemgerechtigd waren. De werkbadges van uw echtgenote en uzelf staven enkel jullie professionele en studieverleden. Bijgevolg mag geconcludeerd worden dat de door u aangebrachte documenten niets wijzigen aan de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook inzake de aanvraag van uw echtgenote (A.N.F.A.A.) (O.V.8.107.200) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij zich op dezelfde asielmotieven als uzelf beroept.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A.A.N.F. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn, afkomstig uit de Saydiyah-wijk in Baghdad, de hoofdstad van Irak. Tevens verklaart u dat u een soennitische moslima bent. U bent in 2012 officieel gehuwd met (H.K.A.R.K.A.) (O.V.8.107.200) en samen hebben jullie één dochtertje. Uw echtgenoot verklaart sedert enkele jaren van zijn islamitische geloof te zijn afgefallen.

Uw partner werkte in uw herkomstland als ingenieur/projectleider bij bouwwerken. In juli 2014 veranderde hij van werk en in 2015 begon hij voor een tweeledig project voor het installeren van waterpompen in Kut, provincie Wassit, te werken. Uw partner verklaart dat het in Irak min of meer gebruikelijk is dat omwonenden van een bouwproject bij het betreffende project betrokken worden, dan wel een deel van de inkomsten claimen. Geleidelijk aan ervoer uw partner meer druk van omwonenden om een deel van de inkomsten voor zijn bedrijf af te staan, hoewel dit niet uitmondde in concrete of ernstige bedreigingen. Niettemin besloot uw echtgenoot toch om u en jullie dochtertje in mei 2015 naar Turkije over te vliegen, waar u met uw ouders herenigd werd. Na zowat een week keerde uw partner, eveneens per vliegtuig, terug naar Baghdad; hij zou op zijn werk de gemoederen trachten te bedaren. Hij kwam niet tot een vergelijk met de buurtbewoners van het project, maar dit leidde niet meteen tot een verdere escalatie van dreigementen of druk.

Begin juli – 7 of 8 – 2015 raakte uw partner echter verward in een discussie met een paar collega's op zijn werk. Er ontstond een hevige discussie over extremistische islamitische strekkingen, zowel aan soennitische als aan sjiitische zijde. Tot absolute verbazing van diens collega's uitte uw man zich als atheïst. Uw partner verklaart in dit verband dat hij in 2013 definitief van zijn sjiitische geloof is afgefallen. Zijn collega's konden het enthousiasme van uw partner over het atheïsme maar matig appreciëren, meer nog; ze waren niet te spreken over diens outing. Hij kreeg te horen dat hij enkele dagen de tijd had om tot inkeer te komen én zich enkele dagen na de verhitte discussie in een moskee in Kut te melden, om aldus aan te tonen dat hij zich opnieuw tot de islam had bekeerd. In welke moskee, bij welke collega precies en op welk exact tijdstip uw partner dit moest doen, werd hem echter niet verteld.

In elk geval, uw man nam het zekere voor het onzekere en verkoos om snel zijn definitieve uitreis uit Irak te organiseren. Op 12 juli 2015 verliet hij, per vliegtuig, het land. Hij vloog naar Turkije, waar hij zich opnieuw bij zijn gezinsleden aansloot. Jullie verbleven in Turkije een tweetal weken bij uw ouders.

Daarna reisden jullie per boot naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisden jullie over land en in een vrachtwagen naar België. Na het vertrek van uw partner uit Irak, kwamen er nog 2 keer onbekenden bij zijn moeder naar uw partner informeren. Nadien werd jullie woonst beklad. Uw schoonmoeder en -zus verlieten de woning, waaruit u met uw gezin vertrokken was, en gingen in het huis van de grootvader van uw partner wonen.

Op 14 augustus 2015 kwam u in België aan. Dezelfde dag diende u bij de bevoegde instanties een asielaanvraag in en dit gelijktijdig met uw echtgenoot.

B. Motivering

Welnu, uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor onderhavige asielaanvraag beroept op de door uw partner (H.K.A.R.K.A.) (O.V.8.107.200) ingeroepen motieven (CGVS, p. 3 en Vragenlijst ingevuld door de DVZ, vraag 3.5). Aangezien in hoofde van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ook in uw hoofde geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Voor de weergave van de elementen waarop de beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd, alsook voor de bespreking van de overlegde documenten, wordt verwezen naar zijn beslissing, die luidt als volgt:

"Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op 2 asielmotieven: uw atheïstische overtuiging en afpersing door omwonenden op een project waar u manager was. Welnu, er moet geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk wist te maken, zodat in uw hoofde geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Wat betreft problemen in de vorm van een dreigement omdat u zich tegenover collega's outte als atheïst.

Blijkens uw verklaringen was de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland een discussie met collega's over religie, waarbij u zich uitte als atheïst. Dit gebeurde 3 à 4 dagen voor uw vlucht uit Irak (CGVS 1, p.11, 13). In een hoog oplopende discussie over religie en ISIS, kreeg u het aan de stok met enkele collega's, die u uiteindelijk bedreigden; u zou zich, enkele dagen na de woordenwisseling, in een moskee in de regio van uw werk moeten tonen aan de collega's om aldus vervolging te vermijden. Welnu, het is weinig logisch en geloofwaardig dat u enerzijds door mogelijke belagers voor een ultimatum werd gesteld, waarbij u zich in een moskee zou moeten vertonen, maar dat uw belagers daarbij anderzijds niet hebben gezegd in welke moskee u zich dan wel moest melden (CGVS 1, p.14). U voegt hieraan toe dat u niet werd gezegd in welke moskee u zich zou moeten aanbieden, want er waren veel moskeeën in de buurt (CGVS 1, p.14). Dergelijke verklaringen zijn onlogisch; indien u werkelijk concreet door collega's werd bedreigd en u enkel aan mogelijke vervolging kon ontkomen door u op een bepaalde dag in een bepaalde moskee te vertonen, dan kon verwacht worden dat uw belagers u minstens zouden informeren over wélke moskee, temeer aangezien er klaarblijkelijk meerdere moskeeën in de buurt waren. De vaststelling dat u geen informatie kunt geven over de moskee waarin u zich op de dag van een belangrijke deadline moest melden, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar het incident met uw collega's, en de daarop door hen geuite bedreiging, de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland was. Uw verklaringen op dit cruciale punt van uw asielrelaas zijn ongeloofwaardig te noemen, zodat uw algehele geloofwaardigheid reeds in ernstige mate wordt aangetast.

Er moet verder worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal weliswaar niet betwist dat u atheïstische sympathieën hebt, maar uit zowel uw verklaringen als deze van uw echtgenote kan worden afgeleid dat uw overtuiging niet dermate diepgeworteld is opdat in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw opvattingen over religie.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.11) dat u in 2013 (het jaar waarin u van uw geloof zou zijn afgevallen) uw nieuwe inzichten over religie niet publiek maakte tegenover familie, vrienden of kennissen. Sommige vrienden wisten het wel, want met hen praatte u erover (CGVS 1, p.11). Tegen uw moeder kwam u niet voor uw nieuwe overtuiging uit (CGVS 1, p.11). Uw schoonfamilie is evenmin op de hoogte van uw atheïstische sympathieën, alleen de broer van uw echtgenote weet het (CGVS 1, p.11), maar meteen daarop verduidelijkt u dat u het evenmin expliciet aan uw schoonbroer liet weten (CGVS 1, p.11); u liet het hem "enigszins" blijken uit uw houding. Uw schoonbroer reageerde nogal lauw (CGVS 1, p.11).

Op de vraag of u tegen sommige mensen expliciet zei dat u atheïst bent, antwoordt u (CGVS 1, p.11) dat sommige van uw vrienden het wisten en sommige zijn zelf atheïst (CGVS 1, p.11). Op de hieropvolgende vraag hoe u problemen kreeg door uw atheïstische overtuiging, verklaart u (CGVS 1, p.11) dat dit pas gebeurde toen u begin juli 2015 met mensen in discussie ging. Uit het geheel van uw

verklaringen kan afgeleid worden dat u hiermee verwijst naar de laatste woordenwisseling met collega's, die zou geleid hebben tot het door hen gestelde ultimatum, dat voor u de directe aanleiding zou geweest zijn om uw herkomstland te ontvluchten (zie supra). U erkent dat u niet eerder problemen had op uw werk door uw overtuiging (CGVS 1, p.12). Op de vraag of u berichten of artikels op Facebook deelde, waarmee u zich kritisch uitte tegenover de islam, verklaart u (CGVS 1, p.12) dat u zelf niks schreef, maar soms wel items likete. Sinds wanneer u dat deed, kunt u zich niet herinneren (CGVS 1, p.12). Als voorbeelden haalt u enkele Facebook-groepen of -pages aan (CGVS 1, p.12). Uw kritische posts of het delen van links was voor iedereen zichtbaar, "behalve voor mensen die u geblokkeerd had", zoals uw schoonvader (CGVS 1, p.12). Deze laatste hield u liever afzijdig, want hij stond dicht bij u (CGVS 1, p.12). In verband met de discussie op uw werk, die escaleerde en om eerder uiteengezette redenen ongeloofwaardig werd bevonden, verklaarde u (CGVS 1, p.13) dat u niet eens expliciet tegen uw collega's zei dat u atheïst was, maar zij hadden dit (mogelijk) kunnen afleiden uit uw mening over de Koran. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 2, p.2) dat u weliswaar op Facebook nog bevriend bent met collega's, maar het zijn geen collega's met wie u problemen kreeg. U was bevriend met welgeteld één bewoner van (Al)Kut, de stad waar uw laatste project liep: Abu (A.) (CGVS 2, p.2). U zegt in deze context dat hij mogelijk informatie over u doorgaf aan andere bewoners van de stad (CGVS 2, p.2). Later, tijdens hetzelfde gehoor (CGVS 2, p.4), zei u dan weer dat hij mogelijk van iemand uit uw vriendenkring informatie over u – en dus: uw overtuiging – kreeg, maar u vult deze bewering niet concreter in. Op de expliciete vraag of uit uw Facebook-account blijkt dat u atheïst bent, antwoordt u er niet zeker van te zijn; u publiceerde (postte) vooral wetenschappelijk onderzoek of teksten (CGVS 2, p.4). Voorts is het hoogst opmerkelijk dat u, die aangaf ongeveer in 2013 atheïst te zijn geworden, verklaarde überhaupt niet met uw vrouw te hebben gediscussieerd over de al dan niet religieuze opvoeding van uw kind dat eind 2013 ter wereld kwam (CGVS, p. 9 en 11). Dit getuigt evenmin van een weloverwogen en doordachte religieuze of filosofische overtuiging. Ook uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat uw beweerd atheïstische visie niet diepgeworteld is (was); ze erkent dat haar vader niet weet dat u atheïst werd (CGVS, gehoorverslag echtgenote, dd.15.01.2016, p.2); ze wil niet dat haar ouders zich met jullie leven bemoeien en daarom werd uw (nieuwe) overtuiging geheim gehouden (CGVS, echtgenote, 15.01.2016, p.3). Verder verklaarde uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag 15.01.2016, p.4) dat u niet meedeed aan de ramadan. In de praktijk betekende dit dat u thuis at tijdens de ramadan en buitenshuis rookte. Als jullie samen naar buiten gingen, dan at u niet in het openbaar (CGVS, echtgenote, 15.01.2016, p.4). Welnu, uit de hiervoor aangehaalde verklaringen van uw echtgenote en uzelf, mag geconcludeerd worden dat uw atheïstische overtuiging kennelijk niet dermate diepgeworteld is, dat deze aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Wat betreft de problematiek in verband met (afpersing door) omwonenden van een project in de stad Kut, waarvoor u verantwoordelijk was, moet het volgende opgemerkt worden.

Uit uw verklaringen kan in dit verband geen persoonsgerichte intentionele vervolging worden afgeleid. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.14) dat u een bepaald bedrag moest afstaan aan de bewoners van Kut, waar u een project leidde, maar u geeft aan dat er geen persoonlijke bedreiging was (CGVS 1, p.14). Dit probleem begon in januari 2015 (CGVS 1, p.14). Tijdens uw tweede asielgehoor (CGVS 2, p.2) verklaarde u zich echt niet te kunnen herinneren wanneer voormeld probleem begon. Er werd u een eerste keer gevraagd om het begin van het probleem concreter chronologisch te duiden, waarop u antwoordt (CGVS 2, p.3) niet meer te weten wanneer aan u geld werd gevraagd (CGVS 2, p.3). Bij een herhaalde vraag om precisering, lijkt u te gissen: "ongeveer eind april, begin mei..." (CGVS 2, p.3). Op de vraag of u ooit concreet werd bedreigd door inwoners van Kut, antwoordt u korte tijd later dat u onder druk werd gezet, maar bij de vraag naar verduidelijking, erkent u dat er geen concrete dreigementen aan uw adres werden geuit (CGVS 2, p.3). Uit uw verklaringen blijkt dat u in mei 2015 naar Turkije vloog om er uw gezin (vrouw en zoon) onder te brengen. Op de vraag of u in deze periode problemen kende omwille van uw ideologische overtuiging, geeft u aan dat het toen enkel om het probleem met de bewoners ging (afpersing) (CGVS 2, p.4). Vervolgens werd u gevraagd naar een concrete gebeurtenis die de aanleiding was om uw vrouw naar Turkije te brengen. Hierop verklaart u dat u "een beetje onder druk" van bewoners stond (CGVS 2, p.5). Gevraagd naar hoe deze druk tot uiting kwam, verklaart u (CGVS 2, p.5) dat de bezoeken (van bewoners) "steeds storender" werden. Na uw terugkeer uit Turkije werd u echter niet meer door bewoners van Kut bedreigd (CGVS 2, p.5).

Welnu, aan de hand van dergelijke verklaringen kan in uw hoofde geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Immers, u haalt geen overtuigende of voldoende concrete elementen aan die wijzen op mogelijke daden van vervolging.

Na uw vertrek, omwille van uw outing als atheïst [die hiervoor ongeloofwaardig werd bevonden] ofwel omwille van uw problemen met stammen als gevolg van uw werk, zou u wel nog bedreigd zijn en dit onder de vorm van het bekladden van uw woonst en bezoeken aan uw moeder, maar terzake blijft u onaannemelijk vaag. U weet niet wanneer er een bedreigend opschrift op uw huisgevel werd aangebracht (CGVS 2, p.6). Evenmin weet u hoe lang uw moeder nog in de woning bleef wonen na uw vlucht (CGVS 2, p.6). Uw moeder zou tot 2 keer toe bezoek hebben gekregen, maar of het daarbij om dezelfde personen ging, weet u evenmin (CGVS 2, p.6) en u weet ook niet of er bedreigingen waren aan het adres van uw moeder (CGVS 2, p.6). Ten slotte mag het opmerkelijk genoemd worden dat u niets weet over uw woonst die door uw moeder werd verlaten; u weet niet wat er met het huis zelf gebeurd is en evenmin hebt u informatie over de inboedel (CGVS 2, p.7), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact heeft (gehad) met uw moeder. Uw kennis over de eventuele en schaarse indicaties over het bekladden van uw woonst en de bezoeken aan uw moeder is dermate ontoereikend dat uw geloofwaardigheid hierdoor verder wordt aangetast.

Er moet ten slotte worden opgemerkt dat u geen geldig internationaal paspoort overlegde en uw verklaringen hieromtrent zijn weinig overtuigend.

U verklaarde (CGVS 1, p.4) dat u in mei 2015 naar Turkije vloog en uit uw verklaringen blijkt dat u dit deed om alvast uw echtgenote en dochter in veiligheid te brengen. Verder verklaart u (CGVS 1, p.4) dat u hierbij een geldig paspoort gebruikte. U beweert voorts (CGVS 1, p.5) dat u het document sinds 2012 in uw bezit had. Nadat u uw echtgenote naar Turkije had overgebracht, keerde u naar Bagdad terug, ook nu met gebruik van uw paspoort (CGVS 1, p.5). Toen u later definitief uw herkomstland verliet om zich bij uw gezinsleden te voegen, maakte u opnieuw gebruik van uw paspoort (CGVS 1, p.5). De rest van uw traject, naar België, legde u per boot en over land af (CGVS 1, p.5 en 6). U beweert niet meer in het bezit van uw paspoort te zijn; u zou het tijdens de boottocht van Turkije naar Griekenland verloren hebben (CGVS 1, p.6). Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (zie CGVS 1, p.5) toonde u op uw smartphone een foto van uw paspoort, maar er werd vastgesteld dat u enkel een foto toonde van de eerste pagina van uw paspoort. U verklaart in dat verband (CGVS 1, p.5) dat u geen foto van de andere pagina's nodig hebt, want daarin staan alleen maar stempels van de landen waar u geweest bent. Nog in dezelfde context, verklaarde u (CGVS 1, p.5) dat de foto van de eerste pagina van uw paspoort volstond en dat u deze gebruikte om reizen te boeken bij een vriend. Welnu, in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw paspoort, het identiteits- en reisdocument bij uitstek, achterhoudt om aldus erin vervatte informatie over het bezit van een geldig visum, het moment van uw definitieve vertrek uit uw herkomstland en de werkelijk door u beschreven reisweg te verheimelijken voor de asielinstanties. In dit verband moet trouwens opgemerkt worden dat u van andere documenten, die uw identiteit of die van uw echtgenote bewijzen, wél de originelen overlegde. Op basis van deze vaststelling wordt uw algehele geloofwaardigheid nog verder ondermijnd.

Op basis van al het voorgaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd.

De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u overlegde documenten werpen geen ander licht op deze beoordeling. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw bewonerskaart, uw nationaliteitsbewijs en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote bevatten gegevens over jullie nationaliteit en jullie herkomst, maar deze elementen worden door het Commissariaat-generaal niet betwist. Jullie verkiezingskaarten bewijzen enkel dat jullie stemgerechtigd waren. De werkbades van uw echtgenote en uzelf staven enkel jullie professionele en studieverleden. Bijgevolg mag geconcludeerd worden dat de door u aangebrachte documenten niets wijzigen aan de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook inzake de aanvraag van uw echtgenote (A.N.F.A.A.) (O.V.8.107.200) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij zich op dezelfde asielmotieven als uzelf beroept."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op een "appreciatiefout" en op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", "het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging" en artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Verzoekende partijen gaan eerst in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Hun relaas is in overeenstemming met algemene informatie. De situatie in Bagdad is erger dan het CGVS doet blijken. Bij terugkeer "loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming". Verzoekende partijen citeren uit de bestreden beslissingen. Waar verwezen wordt naar mensen die vrijwillig terugkeren naar Bagdad, wijzen verzoekende partijen erop dat er niet vermeld wordt hoeveel mensen vrijwillig terugkeren. Evenmin wordt vermeld welk profiel zij hebben en in welke omstandigheden zij terugkeren. Op bladzijde 46 van de *COI Focus* van 6 oktober 2015 kan men lezen dat niet werd geantwoord op de vraag tot informatie. Er zijn dus geen bronnen die wijzen op vrijwillige terugkeer. De ervaring leert dat veel terugkeerders wanhopig zijn voor hun familie en terugkeren om hun familie te beschermen. Dit blijkt uit een mail van 11 februari 2016 van een sociaal assistent over een asielzoeker uit Bagdad. Gelijkaardige gevallen worden gestaafd door gelijkaardige gebeurtenissen in bijlage. Door het aantal weigeringsbeslissingen voor mensen uit Bagdad hadden veel mensen geen andere keuze dan terugkeren. De nadruk werd gelegd op vrijwillige terugkeer, die voordeliger is dan gedwongen terugkeer. Er is geen informatie over de verblijfplaatsen van de personen die terugkeren. Verzoekende partijen verwijzen naar een persartikel inzake terugkeer naar Irak dat niet wijst op vrijwilligheid om naar Bagdad terug te keren. Om deze redenen kunnen de terugkeercijfers niet als basis dienen om te oordelen dat de situatie in Bagdad redelijk veilig zou zijn.

Verzoekende partijen citeren uit de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie een passage omtrent de situatie voor soennieten in Bagdad.

Verder stellen zij dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is. Zij verwijzen naar een kaart van de "Huffington Post" waarop de aanslagen in Bagdad tussen 2003 en 2014 wordt weergegeven. Er is geen buurt waar de voorbije tien jaar geen aanslag werd gepleegd. Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers en elke inwoner riskeert om slachtoffer te worden van een aanslag. Verzoekende partijen citeren eveneens enkele passages uit de in het administratief dossier opgenomen

landeninformatie. Zij stellen dat het voor het CGVS niet mogelijk is om te voorspellen hoe de situatie morgen zal zijn. Verder betogen zij dat een wiskundige redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het grondgebied en het aantal inwoners niet mag worden aanvaard om het risico te analyseren. Verzoekende partijen geven een overzicht van de in de landeninformatie in het administratief dossier opgesomde incidenten in juni en juli 2015. Het aantal incidenten in augustus 2015 is enorm hoog en bijna alle slachtoffers zijn gewone burgers. Het gaat om arbitrair geweld. Verzoekende partijen verwijzen naar informatie van het "UN News Centre" over het aantal burgerdoden in Irak en Bagdad in oktober. Zij voeren aan dat het geweld sedert oktober 2015 niet is gestopt. Bagdad was de meest dodelijke regio van Irak in deze maand. Een verslag van het "Institute for the Study of War" van 19 november 2015 vermeldt recente aanslagen van IS in Bagdad. Op 4 januari 2016 werden in Bagdad twee mensen vermoord in anti-soennitische aanslagen. De spanningen tussen soennieten en sjiïeten zijn vergroot. Dit doet vermoeden dat soennieten uit Bagdad in de komende maanden nog meer het slachtoffer zullen worden van aanslagen door het leger en door sjiïtische militieën. Dit wordt bevestigd in een artikel van 6 januari 2016. Verzoekende partijen verwijzen tevens naar een aanslag op een groot winkelcentrum op 11 januari. Dat de situatie blijft escaleren blijkt tevens uit een aanslag op 28 februari 2016. Verzoekende partijen verwijzen verder naar een aanslag bij de stad Hilla op 6 maart 2016. Experts benadrukken dat het aantal aanslagen zal toenemen. Er wordt gevreesd voor het gebruik van chemische wapens door IS na een in Noord-Irak gepleegde aanval. Ook extreem beangstigend is de recente beslissing om een muur te bouwen rond de stad om deze te beschermen tegen terroristische aanslagen. Burgers van Bagdad zullen dus opgesloten zijn. Het niveau van geweld, gecombineerd met de individuele vrees van verzoekende partijen, maakt dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Verzoekende partijen citeren de in een op 15 oktober in een artikel geuite kritiek op de beslissing van het CGVS dat mensen kunnen terugkeren naar Bagdad. Tevens citeren zij enkele passages uit een arrest van 1 oktober 2015 van het "United Kingdom Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)". Het is duidelijk dat IS tot doel heeft de controle over Bagdad te verwerven.

Dat het leven verder gaat, betekent niet dat er geen risico op ernstige schade bestaat. Verzoekende partijen wijzen op het bevolkingsaantal in Bagdad, stellen dat de streek rond de stad oorlogsgebied is en betogen dat de bevolking daardoor moeilijk massaal kan vluchten.

Volgens verzoekende partijen is het onduidelijk op basis waarvan het CGVS beslist dat het geweld niet dermate ernstig is dat artikel 48/4, § 2, c) kan worden toegepast. Volgens hen is dit wel dermate ernstig.

Verzoekende partijen wijzen erop dat niet betwist wordt dat verzoeker atheïst is. Het enige wat betwist wordt, is dat hij daardoor problemen heeft gekend. Eveneens wordt geoordeeld dat zijn overtuiging kennelijk niet dermate diepgeworteld is dat deze aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Het gaat echter om een appreciatiefout. Zelfs indien zijn atheïsme niet diepgeworteld zou zijn, dan nog zou hij hierdoor een risico op vervolging lopen.

Verzoekende partijen gaan in op de diepgewortelde overtuiging van verzoeker. In de bestreden beslissingen wordt niet gepreciseerd wat een diepgewortelde overtuiging is. Evenmin wordt aangegeven hoe dit een verschil vormt voor het risico op vervolging. Het is de perceptie van atheïsme die aan de grondslag van de vervolging ligt en niet het diepgewortelde karakter. Daarenboven kan uit de analyse van het CGVS niet worden afgeleid dat verzoekers overtuiging niet diepgeworteld is. Hij poogde enkel zich te beschermen tegen vervolging. Uit verzoekers verklaringen kan enkel worden afgeleid dat verzoeker niet actief probeerde om anderen te overtuigen om atheïst te worden. Hieruit kan niet worden afgeleid dat hijzelf geen diepgewortelde overtuiging heeft. Verzoeker wilde niet provoceren en respecteerde de wil van verzoekster om zijn overtuiging geheim te houden ten aanzien van haar familie. Verzoeker hield zijn overtuiging echter niet volledig geheim. Een deel van zijn vrienden en familieleden was op de hoogte. Verzoekende partijen wijzen op verzoekers verklaringen bij het CGVS en leiden hieruit af dat verzoeker een diepgewortelde afkeer heeft van de meeste godsdiensten.

Zelfs indien het atheïsme van verzoeker niet diepgeworteld is, dan nog geeft dit aanleiding tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kan niet leven zonder blij te geven van zijn atheïsme.

Het CGVS is ten onrechte van mening dat het in Irak mogelijk is om een normaal en dagdagelijks leven te leiden zonder blij te geven van een afwijkende geloofsovertuiging. Er mag niet van verzoeker worden verwacht dat hij terugkeert naar Irak en pretendeert gelovig te zijn. Atheïsme wordt beschermd door het recht op godsdienstvrijheid. Dit werd bevestigd door het EHRM. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest Y. en Z. van 5 september 2012 van het EHJ. Er kan niet worden geoordeeld dat een verzoeker geen risico loopt op vervolging louter omdat hij niet naar buiten zou treden met zijn

overtuiging. Dit vormt overeenkomstig de rechtspraak van het ECHG een schending van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Volgens het ECHG vormt dit een schending van artikel 9 EVRM. Het recht om zijn overtuiging in het openbaar uit te oefenen wordt dus beschermd door het EVRM. Oordelen dat dit recht niet geschonden is omdat de verzoeker zijn overtuiging privé kan houden is dus in strijd met artikel 9 EVRM.

Opvallend is dat de bestreden beslissingen geen onderzoek doen naar de problemen die atheïsten kennen in Irak en Bagdad. Evenmin wordt onderzocht welke gedragingen al dan niet tot vervolging kunnen leiden. Verweerder baseert zich niet op objectieve informatie waaruit blijkt dat atheïsten die niet te openlijk omgaan met hun overtuiging een normaal leven kunnen leiden. Het dossier bevat geen informatie over de veiligheid van atheïsten in Irak.

Verzoekende partijen verwijzen naar informatie over de vervolging van atheïsten in Irak. Tevens wijzen zij erop dat UNHCR aangaf dat iemand als verzoeker een bijzonder risicoprofiel vertoont. Rekening houdend met de situatie in Bagdad, moet verzoeker met dit profiel in aanmerking komen voor internationale bescherming. Hij wordt als niet-islamitisch beschouwd en daarom gevisieerd door IS, de soennieten en de sjiieten. Dit alles werd door het CGVS niet afdoende onderzocht. Het CGVS beperkte zich hoofdzakelijk tot het onderzoeken van de eerdere vervolgingsfeiten.

Aangaande de concrete vervolgingsfeiten die verzoekende partijen aanhaalden, oordeelt het CGVS te snel dat deze ongeloofwaardig zouden zijn. Volgens verzoeker zijn er slechts drie moskeeën in zijn dorp en kennen zijn collega's deze alle drie. Hij kon dus naar om het even welke moskee gaan en zij zouden hiervan op de hoogte zijn geweest. Daarnaast ging verzoeker ervan uit dat het zou gaan om de moskee het dichtst bij zijn werk of de moskee het dichtst bij zijn woning. Verbazend genoeg worden de andere elementen niet ongeloofwaardig geacht.

Verzoekende partijen vervolgen:

“Verzoeker geeft toe dat hij zijn relaas niet perfect chronologisch heeft kunnen uiteenzetten omdat hij constant moest onderbreken voor de vertaling en hij geraakte hierdoor in de war. Hij heeft dus ook niet goed kunnen uitleggen hoe hij werkelijk werd bedreigd door de inwoners van Kut, op een graduele manier.

De problemen zijn begonnen begin 2015, toen mensen toelagen opeisten voor de gronden. Het is normaalgezien de bedrijf die moet betalen, maar de directeur heeft geweigerd. De directeur is in Bagdad, verzoeker was dus verantwoordelijk voor het project en moest aan de mensen uitleggen dat de bedrijf weigerde om te betalen. Hij werd dus beschouwd als de persoon die weigert.

Hierdoor werd verzoeker bedreigd, geleidelijk aan. Het was heel beleefd in het begin, de inwoners kwamen een theetje drinken elke week om te praten over het project. Geleidelijk aan, waren ze meer bedreigend gezien de weigering om toelagen te betalen. Onder deze buurtbewoners waren er leden van het “Leger van Mahdi” en de militie “Alsaeb Al El Hak”.

Verzoeker was vooral ongerust omdat een ander ingenieur van de bedrijf werd ontvoerd in een gelijkaardige situatie: hij was verantwoordelijk voor een project, de bedrijf heeft geweigerd om te betalen, en zijn familie heeft uiteindelijk moeten betalen om hem vrij te krijgen. In deze omstandigheden is het logisch dat het eerst waaraan verzoeker heeft gedacht is zijn vrouw in veiligheid brengen, naar Turkije in mei 2015, waar haar familie daarenboven al verhuisd was.

De bestreden beslissing oordeelt eveneens dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn origineel paspoort verloren zou zijn terwijl hij van alle andere documenten originelen kan neerleggen.

Deze redenering is niet passend: er kan niet worden verweten aan verzoeker dat hij alle originele documenten kan neerleggen met uitzondering van zijn paspoort. Het is daarentegen een bewijs van de volle medewerking van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag. Verzoeker had zijn paspoort bij, die hij verloren is, maar de andere documenten werden hem later opgestuurd (CGVS, bl. 6).

De reisweg van verzoekers is daarenboven geloofwaardig: na Turkije hebben ze de boot genomen naar een Griekse eiland. Daar hebben ze al hun spullen verloren in het water, waaronder hun paspoorten, hun valises...

In Griekenland hebben ze een document gekregen, maar verzoeker heeft hem weggegooid, want hij had gehoord dat het gevaarlijk was, hij ging misschien moeten terugkeren naar Griekenland.

Foto's van verzoekers steunen dit relaas (stuk 4): er zijn foto's op de boot, foto's in Servië... Het is dus duidelijk dat verzoekers niet hebben gelogen over hun reisweg.

Het verliezen van het paspoort in de omstandigheden waarin verzoekers hebben gereisd kan dus niet als ongeloofwaardig worden beschouwd.”

Omtrent artikel 26 PR CGVS, betogen verzoekende partijen dat het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging geschonden zijn doordat de informatie van het CGVS hen noch in het geheel, noch met de minimale vermeldingen vereist werd overgemaakt. Verzoekende partijen verwijzen naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State. Volgens hen beantwoordt de informatie van het CGVS niet aan de vereisten van artikel 26 PR CGVS. Zij verwijten het CGVS dat van verschillende bronnen de contactgegevens niet worden vermeld en geen samenvatting van het gesprek terug te vinden is. Bijgevolg zijn zij in de onmogelijkheid om de exacte inhoud van deze bronnen te kennen en zich hiertegen te kunnen verdedigen.

2.1.2. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

4. "Foto's reisweg
5. *The Freedom of Thought Report 2015 + Samenvatting op Theworldreligionnews.com, 14 december 2015, "The Worst Places to Be An Atheist are Malaysia, Iraq, Saudi Arabia"*
6. *Al Monitor, 6 maart 2014, "Iraqi atheists demand recognition, guarantee of their rights"*
7. *RTBF, 15 oktober 2015, Irak : qu'en est-il de la sécurité au quotidien dans la capitale Bagdad?, beschikbaar op http://www.rtf.be/info/monde/moyen-orient/detail_irak-qu-en-est-il-de-la-securite-au-quotidien-dans-la-capitale-bagdad?id=9109556*
8. *UN News Centre, "In Iraq, UN reports close to 2,000 casualties in October from terrorism and conflict", 12 november 2015, beschikbaar op <http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=52533#.VnkYORXhDIU>*
9. *Ad.nl, "Muur van 300 kilometer rond Bagdad tegen terroristen", 4 februari 2016*
10. *HNL, "Bagdad bouwt muur rond stad om IS tegen te houden", 4 februari 2016*
11. *Huffington Post, 22 oktober 2014, « Ceci n'est pas un collier de corail... mais la carte de la mort à Bagdad »*
12. *Refworld, 1.11.15 : <http://www.refworld.org/cgi-bin/txis/vtx/rwmain?page=search&docid=5645afdd4&skip=0&query=bagdad&coi=IRQ&searchin=title&sort=date>*
13. *Rtl.be, Irak : la crise Iran/Arabie réveille les craintes d'une nouvelle guerre civile, 6/01/2016, <http://www.rtl.be/info/monde/international/irak-la-crise-iran-arabie-reveille-les-craintes-d-une-nouvelle-guerre-civile-784093.aspx>*
14. *Informatie mbt terugkeerders*
15. *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq ;*
16. *Le Monde.fr : Prise d'otages meurtrière dans un centre commercial de Bagdad, 11/01/2016*
17. *France24 : Une vague d'attentats meurtriers frappe l'Irak, 12/01/2016*
18. *Le Monde.fr : Des attentats-suicides multiples de l'EI à Bagdad, 28/02/2016*
19. *Le Monde.fr : Irak : attentat-suicide meurtrier de l'EI à Bagdad, 06/03/2016*
20. *HRW : World Report 2016 – Iraq*
21. *UN Security Council 26/01/2016*
22. *Report on the Protection of civilians in the Armed Conflict in Iraq*
23. *UN Casualty Figures for the month of January 2016*
24. *Violence in Iraq, Jan 2016 – Musings on Iraq"*

2.2. Verweerder legt, naast de nota van 6 april 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 4), op 10 mei 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Het betreft de *COI FOCUS "Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen preciseren op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoekende partijen brengen evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-

vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat zij geen recht zouden hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.3.3. Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd in hun betoog over de aangevoerde schending van *“het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging”* en artikel 26 PR CGVS.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *“(…) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.”* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *“(…) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen”* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoekende partijen bekritiseerde *“COI Focus”* – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van het asielrelaas en die niet wordt gebruikt om de vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen hebben overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikten aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoekende partijen hebben dan ook geen belang bij het argument dat zij niet automatisch inzage hebben gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de *“COI Focus”* gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat zij geen inzage hebben gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoekende partijen kritiek geven op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak *‘Sufi and Elmi v. the United Kingdom’* (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: *“Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij*

gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partijen. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

Verzoekende partijen preciseren voor het overige niet op welke wijze de rechten van verdediging *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekende partijen tonen niet aan hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.7. Verzoekende partijen zouden hun land van herkomst hebben verlaten ingevolge de problemen die verzoeker kende met de inwoners van Kut en ingevolge de problemen die verzoeker op zijn werk kende door zijn atheïstische houding.

Wat betreft de problemen met de inwoners van Kut, wordt in de bestreden beslissingen echter met recht gesteld:

“Wat betreft de problematiek in verband met (afpersing door) omwonenden van een project in de stad Kut, waarvoor u verantwoordelijk was, moet het volgende opgemerkt worden.

Uit uw verklaringen kan in dit verband geen persoonsgerichte intentionele vervolging worden afgeleid. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.14) dat u een bepaald bedrag moest afstaan aan de bewoners van Kut, waar u een project leidde, maar u geeft aan dat er geen persoonlijke bedreiging was (CGVS 1, p.14). Dit probleem begon in januari 2015 (CGVS 1, p.14). Tijdens uw tweede asielgehoor (CGVS 2, p.2) verklaarde u zich echt niet te kunnen herinneren wanneer voormeld probleem begon. Er werd u een eerste keer gevraagd om het begin van het probleem concreter chronologisch te duiden, waarop u antwoordt (CGVS 2, p.3) niet meer te weten wanneer aan u geld werd gevraagd (CGVS 2, p.3). Bij een herhaalde vraag om precisering, lijkt u te gissen: “ongeveer eind april, begin mei...?” (CGVS 2, p.3). Op de vraag of u ooit concreet werd bedreigd door inwoners van Kut, antwoordt u korte tijd later dat u onder druk werd gezet, maar bij de vraag naar verduidelijking, erkent u dat er geen concrete dreigementen aan uw adres werden geuit (CGVS 2, p.3). Uit uw verklaringen blijkt dat u in mei 2015 naar Turkije vloog om er uw gezin (vrouw en zoon) onder te brengen. Op de vraag of u in deze periode problemen kende omwille van uw ideologische overtuiging, geeft u aan dat het toen enkel om het probleem met de bewoners ging (afpersing) (CGVS 2, p.4). Vervolgens werd u gevraagd naar een concrete gebeurtenis die de aanleiding was om uw vrouw naar Turkije te brengen. Hierop verklaart u dat u “een beetje onder druk” van bewoners stond (CGVS 2, p.5). Gevraagd naar hoe deze druk tot uiting kwam, verklaart u (CGVS 2, p.5) dat de bezoeken (van bewoners) “steeds storender” werden. Na uw terugkeer uit Turkije werd u echter niet meer door bewoners van Kut bedreigd (CGVS 2, p.5). Welnu, aan de hand van dergelijke verklaringen kan in uw hoofde geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Immers, u haalt geen overtuigende of voldoende concrete elementen aan die wijzen op mogelijke daden van vervolging.”

Verzoekende partijen slagen er niet in de voormelde motieven te ontkrachten. Waar zij beweren dat verzoeker door de onderbrekingen voor de vertaling dermate in de war zou zijn geraakt dat hij niet langer bij machte was, dient immers te worden vastgesteld dat dit geen steun vindt in de gehoorverslagen van het CGVS. Verzoeker maakte immers nergens melding van deze verwarring. Daarenboven werd aan verzoeker zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor bij het CGVS de eenvoudige vraag gesteld van wanneer voormeld probleem dateerde. Tijdens het eerste gehoor stelde hij in dit kader: “Toen het project af was, ongeveer in januari 2015” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker van 11 januari 2015, p.14). Tijdens het tweede gehoor bleek verzoeker enkele dagen later echter geheel niet meer in staat aan te geven wanneer zijn probleem begon, stelde hij meermaals zich dit niet meer te herinneren en verklaarde hij vervolgens dat de druk op hem groter werd “Ongeveer eind april, begin mei...?” (gehoorverslag CGVS verzoeker van 15 januari 2015, p.2-3). Het was geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij de aanvang van zijn problemen met de inwoners van Kut op een duidelijke, precieze en coherente wijze zou kunnen situeren in de tijd.

Hoe dan ook laten verzoekende partijen de terechte vaststellingen onverlet dat (i) er geen persoonlijke bedreiging was; (ii) er geen concrete dreigementen aan verzoekers adres werden geuit; (iii) verzoeker na zijn terugkeer uit Turkije niet werd bedreigd door de inwoners van Kut. Derhalve kan hoegenaamd niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren ten aanzien van de beweerde incidenten met de inwoners van Kut.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk in zijn land van herkomst concrete problemen te hebben gekend naar aanleiding van zijn atheïstische overtuiging. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen vooreerst terecht gesteld:

“Blijkens uw verklaringen was de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland een discussie met collega's over religie, waarbij u zich uitte als atheïst. Dit gebeurde 3 à 4 dagen voor uw vlucht uit

Irak (CGVS 1, p.11, 13). In een hoog oplopende discussie over religie en ISIS, kreeg u het aan de stok met enkele collega's, die u uiteindelijk bedreigden; u zou zich, enkele dagen na de woordenwisseling, in een moskee in de regio van uw werk moeten tonen aan de collega's om aldus vervolging te vermijden. Welnu, het is weinig logisch en geloofwaardig dat u enerzijds door mogelijke belagers voor een ultimatum werd gesteld, waarbij u zich in een moskee zou moeten vertonen, maar dat uw belagers daarbij anderzijds niet hebben gezegd in welke moskee u zich dan wel moest melden (CGVS 1, p.14). U voegt hieraan toe dat u niet werd gezegd in welke moskee u zich zou moeten aanbieden, want er waren veel moskeeën in de buurt (CGVS 1, p.14). Dergelijke verklaringen zijn onlogisch; indien u werkelijk concreet door collega's werd bedreigd en u enkel aan mogelijke vervolging kon ontkomen door u op een bepaalde dag in een bepaalde moskee te vertonen, dan kon verwacht worden dat uw belagers u minstens zouden informeren over welke moskee, temeer aangezien er klaarblijkelijk meerdere moskeeën in de buurt waren. De vaststelling dat u geen informatie kunt geven over de moskee waarin u zich op de dag van een belangrijke deadline moest melden, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar het incident met uw collega's, en de daarop door hen geuite bedreiging, de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland was. Uw verklaringen op dit cruciale punt van uw asielrelaas zijn ongeloofwaardig te noemen, zodat uw algehele geloofwaardigheid reeds in ernstige mate wordt aangetast."

Dat er slechts drie moskeeën in de buurt zouden zijn geweest en dat zijn collega's deze alle drie kenden, kan aan de voormelde motieven geen afbreuk doen. Zelfs indien dit zo was, kon immers worden aangenomen dat zijn collega's zouden hebben gepreciseerd tot welke moskee verzoeker zich diende te wenden. Bovendien legt verzoeker in dit kader tegenstrijdige verklaringen af. In het onderhavige verzoekschrift beweert hij, net als tijdens het tweede gehoor bij het CGVS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker van 15 januari 2015, p.5), dat er slechts drie moskeeën in de buurt waren. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker eerder nochtans in niet mis te verstane bewoordingen: *"Ze hebben me niet gezegd welke, want er waren veel moskeeën. Er is 1 grote moskee die heet Al Rasool. Die is Al Hay. Er zijn nog veel andere moskeeën daar, maar ik ken niet de namen"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker van 11 januari 2015, p.14).

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen bovendien volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

"Na uw vertrek, omwille van uw outing als atheïst [die hiervoor ongeloofwaardig werd bevonden] ofwel omwille van uw problemen met stammen als gevolg van uw werk, zou u wel nog bedreigd zijn en dit onder de vorm van het bekladden van uw woonst en bezoeken aan uw moeder, maar terzake blijft u onaannemelijk vaag. U weet niet wanneer er een bedreigend opschrift op uw huisgevel werd aangebracht (CGVS 2, p.6). Evenmin weet u hoe lang uw moeder nog in de woning bleef wonen na uw vlucht (CGVS 2, p.6). Uw moeder zou tot 2 keer toe bezoek hebben gekregen, maar of het daarbij om dezelfde personen ging, weet u evenmin (CGVS 2, p.6) en u weet ook niet of er bedreigingen waren aan het adres van uw moeder (CGVS 2, p.6). Ten slotte mag het opmerkelijk genoemd worden dat u niets weet over uw woonst die door uw moeder werd verlaten; u weet niet wat er met het huis zelf gebeurd is en evenmin hebt u informatie over de inboedel (CGVS 2, p.7), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact heeft (gehad) met uw moeder. Uw kennis over de eventuele en schaarse indicaties over het bekladden van uw woonst en de bezoeken aan uw moeder is dermate ontoereikend dat uw geloofwaardigheid hierdoor verder wordt aangetast."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen ingeroepen vrees voor vervolging.

Gezien verzoekende partijen het enige door hen aangevoerde en aan verzoekers overtuiging gelinkte vervolgingsfeit gelet op het voorgaande niet aannemelijk maken, tonen zij evenmin aan dat zij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar hun land van herkomst zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissingen omtrent verzoekers atheïstische overtuiging met reden gemotiveerd wordt:

"Er moet verder worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal weliswaar niet betwist dat u atheïstische sympathieën hebt, maar uit zowel uw verklaringen als deze van uw echtgenote kan worden afgeleid dat uw overtuiging niet dermate diepgeworteld is opdat in uw hoofde sprake zou zijn van een gepronounced vrees voor vervolging omwille van uw opvattingen over religie."

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.11) dat u in 2013 (het jaar waarin u van uw geloof zou zijn afgevallen) uw nieuwe inzichten over religie niet publiek maakte tegenover familie, vrienden of kennissen. Sommige vrienden wisten het wel, want met hen praatte u erover (CGVS 1, p.11). Tegen uw moeder kwam u niet voor uw nieuwe overtuiging uit (CGVS 1, p.11). Uw schoonfamilie is evenmin op de hoogte van uw atheïstische sympathieën, alleen de broer van uw echtgenote weet het (CGVS 1, p.11), maar meteen daarop verduidelijkt u dat u het evenmin expliciet aan uw schoonbroer liet weten (CGVS 1, p.11); u liet het hem “enigszins” blijken uit uw houding. Uw schoonbroer reageerde nogal lauw (CGVS 1, p.11). Op de vraag of u tegen sommige mensen expliciet zei dat u atheïst bent, antwoordt u (CGVS 1, p.11) dat sommige van uw vrienden het wisten en sommige zijn zelf atheïst (CGVS 1, p.11). Op de hieropvolgende vraag hoe u problemen kreeg door uw atheïstische overtuiging, verklaart u (CGVS 1, p.11) dat dit pas gebeurde toen u begin juli 2015 met mensen in discussie ging. Uit het geheel van uw verklaringen kan afgeleid worden dat u hiermee verwijst naar de laatste woordenwisseling met collega's, die zou geleid hebben tot het door hen gestelde ultimatum, dat voor u de directe aanleiding zou geweest zijn om uw herkomstland te ontvluchten (zie supra). U erkent dat u niet eerder problemen had op uw werk door uw overtuiging (CGVS 1, p.12). Op de vraag of u berichten of artikels op Facebook deelde, waarmee u zich kritisch uitte tegenover de islam, verklaart u (CGVS 1, p.12) dat u zelf niks schreef, maar soms wel items likete. Sinds wanneer u dat deed, kunt u zich niet herinneren (CGVS 1, p.12). Als voorbeelden haalt u enkele Facebook-groepen of -pages aan (CGVS 1, p.12). Uw kritische posts of het delen van links was voor iedereen zichtbaar, “behalve voor mensen die u geblokkeerd had”, zoals uw schoonvader (CGVS 1, p.12). Deze laatste hield u liever afzijdig, want hij stond dicht bij u (CGVS 1, p.12). In verband met de discussie op uw werk, die escaleerde en om eerder uiteengezette redenen ongeloofwaardig werd bevonden, verklaarde u (CGVS 1, p.13) dat u niet eens expliciet tegen uw collega's zei dat u atheïst was, maar zij hadden dit (mogelijk) kunnen afleiden uit uw mening over de Koran. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 2, p.2) dat u weliswaar op Facebook nog bevriend bent met collega's, maar het zijn geen collega's met wie u problemen kreeg. U was bevriend met welgeteld één bewoner van (Al)Kut, de stad waar uw laatste project liep: Abu (A.) (CGVS 2, p.2). U zegt in deze context dat hij mogelijk informatie over u doorgaf aan andere bewoners van de stad (CGVS 2, p.2). Later, tijdens hetzelfde gehoor (CGVS 2, p.4), zei u dan weer dat hij mogelijk van iemand uit uw vriendenkring informatie over u – en dus: uw overtuiging – kreeg, maar u vult deze bewering niet concreter in. Op de expliciete vraag of uit uw Facebook-account blijkt dat u atheïst bent, antwoordt u er niet zeker van te zijn; u publiceerde (postte) vooral wetenschappelijk onderzoek of teksten (CGVS 2, p.4). Voorts is het hoogst opmerkelijk dat u, die aangaf ongeveer in 2013 atheïst te zijn geworden, verklaarde überhaupt niet met uw vrouw te hebben gediscussieerd over de al dan niet religieuze opvoeding van uw kind dat eind 2013 ter wereld kwam (CGVS, p. 9 en 11). Dit getuigt evenmin van een weloverwogen en doordachte religieuze of filosofische overtuiging. Ook uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat uw beweerd atheïstische visie niet diepgeworteld is (was); ze erkent dat haar vader niet weet dat u atheïst werd (CGVS, gehoorverslag echtgenote, dd.15.01.2016, p.2); ze wil niet dat haar ouders zich met jullie leven bemoeien en daarom werd uw (nieuwe) overtuiging geheim gehouden (CGVS, echtgenote, 15.01.2016, p.3). Verder verklaarde uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag 15.01.2016, p.4) dat u niet meedeed aan de ramadan. In de praktijk betekende dit dat u thuis at tijdens de ramadan en buitenshuis rookte. Als jullie samen naar buiten gingen, dan at u niet in het openbaar (CGVS, echtgenote, 15.01.2016, p.4). Welnu, uit de hiervoor aangehaalde verklaringen van uw echtgenote en uzelf, mag geconcludeerd worden dat uw atheïstische overtuiging kennelijk niet dermate diepgeworteld is, dat deze aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.”

Uit de voormelde vaststellingen blijkt, in tegenstelling met wat verzoekende partijen stellen, weldegelijk dat verzoekers overtuiging niet dermate diepgeworteld is dat deze in zijn hoofde aanleiding zou geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Zoals verzoekende partijen zelf stellen, is de perceptie ten aanzien van verzoeker bepalend voor zijn vrees voor vervolging. Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in zijn land en regio zou worden gepercipieerd als atheïst. Zoals hij uitdrukkelijk bevestigt in het onderhavige verzoekschrift, trachtte hij nooit anderen actief te overtuigen van zijn overtuigingen, wilde hij niet provoceren en respecteerde hij de religie van anderen. Verder hield hij zijn overtuigingen blijkens het voorgaande en het gestelde in het verzoekschrift voor de meeste personen verborgen.

Aldus toonde verzoeker noch de drang, noch de wil om met zijn overtuigingen naar buiten te komen. Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel publiekelijk ten aanzien van iedere derde blijk zou wensen te geven van zijn atheïsme, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat het in Irak onmogelijk zou zijn om normaal te leven zonder dat de mensen op de hoogte zouden komen van zijn afwijkende geloofsovertuiging, wordt door verzoeker evenmin aannemelijk gemaakt. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn problemen en op de voormelde

vaststellingen, kon verzoeker immers jarenlang probleemloos als atheïst leven in Irak. Dit alles geldt nog des te meer nu verzoeker op generlei wijze preciseert of aan toont dat of op welke wijze hij zijn atheïstische overtuigingen in het openbaar zou kunnen of willen belijden en beleven. Verzoeker toont niet aan dat het atheïsme openlijk dient te worden verkondigd of activiteiten vereist die kunnen leiden tot een 'bekering' tot het atheïsme. Gelet op het voormelde, is verzoekers verwijzing naar het arrest Y. en Z. van 5 september 2012 van het ECHT niet dienstig. Verzoeker bevindt zich immers geenszins in het geval waarin vaststaat dat hij op grond van een bepaalde godsdienstige praktijk een daadwerkelijk gevaar van vervolging loopt. Daarenboven kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst 'godsdienstige' handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging (cf. § 79-80 van het voormelde arrest). Gelet op het voormelde, is ook de verwijzing naar informatie over de situatie van personen die gekend staan of gepercipieerd worden als atheïsten of als niet-islamitisch *in casu* niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Verzoekende partijen halen tot slot nog informatie aan omtrent de situatie voor soennieten in Bagdad. Waar uit de door verzoekende partijen aangevoerde, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen informatie (map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient echter te worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid en dat verzoekende partijen niet aantonen dat de situatie in hun land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geïsoleerd of vervolgd. Bovendien kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekende partijen nergens gedurende hun asielprocedure gewag maakten van een vrees voor vervolging (louter) ingevolge de religieuze aanhorigheid van verzoekster. Evenmin haalden zij in dit kader enig concreet vervolgingsfeit aan. Bijgevolg tonen verzoekende partijen geenszins *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd ingevolge de religie van verzoekster.

De in het administratief dossier opgenomen documenten (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. De foto's bij het verzoekschrift bevatten evenmin gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de weigeringen van de vluchtelingenstatus (onder meer omtrent het niet neerleggen van het paspoort en de reisweg van verzoeker) kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekende partijen aangevoerde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat

volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Dat de Bagdadi's in de onmogelijkheid zouden verkeren om de stad te verlaten wordt door verzoekende partijen immers niet aangetoond en kan, onder meer gelet op de aanwezigheid van de luchthaven aldaar, niet worden aangenomen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.9. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat zij vroeger reeds zijn vervolgd of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Bijgevolg kunnen zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS